

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/242/2020
Identifikačné číslo spisu:	1312206798
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1312206798.5

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu Mgr. Renáty Gavalcovej a JUDr. Viery Petrikovej, v spore žalobkyne H. F., bývajúcej v O., zastúpenej advokátskou kanceláriou BAJO LEGAL, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Landererova 8, IČO: 36 860 581, proti žalovanej Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Limbová 2, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/51/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave 25. februára 2020 sp. zn. 5Co/247/2019, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie z a m i e t a .
- II. Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. februára 2013 č. k. 12C/51/2012-372 zamietol návrh na začatie konania a žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

1.1. Žalobou doručenou súdu 16. júla 2004 sa žalobkyňa (ďalej aj ako „navrhovateľka“) podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) domáhala voči žalovanému (ďalej aj ako „odporca“) náhrady škody vo výške 150.000.000 Sk spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup videla žalobkyňa v postupe žalovaného v súvislosti s vydaním rozhodnutia č. E.. z 02. júna 1997 o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v neštátnom zdravotníckom zariadení v odbore zásobovania liečivami, zdravotníckymi pomôckami a zdravotníckymi potrebami pre spoločnosť FIDES s. r. o., IČO: 17 324 475, v ktorej bola spoločníčkou. Podľa názoru žalobkyne sa žalovaný dopustil nesprávneho úradného postupu aj v súvislosti s vydaním rozhodnutia č. E. z 02. júna 1997 na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v neštátnom zdravotníckom zariadení v odbore zásobovania liečivami, zdravotníckymi pomôckami a zdravotníckymi potrebami pre spoločnosť Fides Zdravotnícke zásobovanie, a. s., IČO: 34 142 941, (ďalej len „FIDES ZZ a. s.“). Podľa názoru žalobkyne tieto rozhodnutia vydal žalovaný v rozpore so zákonom č. 277/1994 Z. z. o zdravotnej starostlivosti (ďalej len „zákon č. 277/1994 Z. z.“), pričom ak by ich nevydal, spoločnosť FIDES s. r.

o., v ktorej mala majetkový podiel, by aj naďalej podnikala v oblasti distribúcie liečiv. Podľa vyjadrenia žalobkyne sa spoločnosť Fides ZZ a. s., stala faktickým nástupcom FIDES s. r. o. a v roku 2003 jej akcionári predali akcionárske podiely zahraničnému investorovi za sumu 5.000.000.000 Sk. Žalobkyňa sa teda domnieva, že ak by nedošlo v súvislosti s vydaním uvedených rozhodnutí zo strany žalovaného k nesprávnemu úradnému postupu, mohla ako spoločníčka FIDES s. r. o., získať za predaj svojho podielu v tejto spoločnosti sumu 150.000.000 Sk, čo predstavuje 3 % z celkovej kúpnej ceny, a teda 3 % jej majetkového podielu na základnom imaní FIDES s. r. o. Uvedená suma podľa žalobkyne predstavovala škodu, ktorá jej bola spôsobená nesprávnym úradným postupom žalovaného.

1.2. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo 07. novembra 2007 č. k. 12C/138/2004-261 návrh navrhovateľky zamietol, a na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5Co/70/08-298 jeho rozhodnutie potvrdil. Rozsudok tak nadobudol právoplatnosť 22. júla 2009. Ústavný súd svojím Nálezom č. k. III. ÚS 391/09-27 zo 17. januára 2012 rozhodol, že právo navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie porušené bolo a rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Z rozhodnutia vyplýva, že okresný súd a krajský súd sa vôbec nevenovali argumentom sťažovateľky, ktoré uvádzala jednak v žalobe, ale aj v odvolaní voči rozsudku okresného súdu a podľa ústavného súdu išlo o zásadné argumenty, ktoré by jej dali jasnú odpoveď na to, z akého dôvodu nebola v predmetnom súdnom spore úspešná. Taktiež ani krajský súd v rámci odvolacieho konania sťažovateľke neozrejmil, prečo posudzovanie žiadosti bolo v súlade so zákonom, hoci sťažovateľka poukazovala na konkrétne nedostatky, ktoré sa ani ústavnému súdu nejavia ako bezpredmetné (existencia len jednej žiadosti pre prípad povolenia, ako aj pre prípad zrušenia povolenia; sťažovateľkou namietané nedodržanie lehoty uvedenej v § 33 ods. 3 zákona č. 277/1994 Z. z.; problematika transformácie spoločnosti a podobne). Pokiaľ teda krajský súd uvedené argumenty sťažovateľky nemienil zohľadniť, bolo jeho povinnosťou ozrejmiť, z akého dôvodu k takémuto záveru dospel, tak aby sťažovateľka v tejto zásadnej veci dostala náležitú odpoveď. Následne na to Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 4Co/72/2012-330 rozsudok okresného súdu zrušil, s tým, že sa veci venoval len okrajovo a jeho odôvodnenie je nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 12C/51/2012-372 z 13. februára 2013, pričom rozsudkom zamietol návrh na začatie konania a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Voči tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa. Odvolací súd jej odvolanie odmietol. Na dovolanie žalobkyne, dovolací súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 168/2014 z 27. augusta 2015 rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2. V poradí druhým rozsudkom z 13. februára 2013 súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po vykonanom dokazovaní, po vyhodnotení dôkazov jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach mal za preukázané, že návrh navrhovateľky dôvodný nie je. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmysle § 33 ods. 3 zák. č. 277/1994 Z. z. na zrušenie povolenia stačí iba žiadosť prevádzkovateľa, bez akéhokoľvek odôvodnenia a teda stačilo, že FIDES s. r. o. o zrušenie požiadal, čo v konaní sporné nebolo, a to navyše všetkými jeho konateľmi, ako osobami na to oprávnenými súčasne, preto odporca, ako orgán príslušný na vydanie povolenia mal právo toto na jeho žiadosť i zrušiť, čo aj urobil. Súd preto plne dáva za pravdu odporcovi, že nebolo jeho povinnosťou skúmať, či je pravdivé alebo nepravdivé tvrdenie konateľov FIDES s. r. o., alebo štatutárnych zástupcov Fides ZZ a. s. v žiadosti uvedené, že ide o transformáciu FIDES s. r. o. na Fides ZZ a. s. Ďalej súd uviedol, že zo žiadosti konateľov FIDES s. r. o. z 09.07.1997 bolo zrejmé, že v nej absentuje dátum, od ktorého táto spoločnosť žiada svoje povolenie zrušiť. Avšak ako vyplýva z § 33 ods. 3, veta druhá, žiadosť o zrušenie povolenia je prevádzkovateľ povinný podať najmenej dva mesiace pred dňom, od ktorého žiada povolenie zrušiť, povinnosť uviesť dátum tu síce zákonom stanovená je, avšak táto povinnosť zaťažuje prevádzkovateľa, čo bol FIDES s. r. o. a nie odporcu, a preto odporca, ktorému dátum prevádzkovateľom stanovený nebol, vydal kontinuálne rozhodnutie o zrušení povolenia pre FIDES s. r. o. a zároveň povolenie pre Fides ZZ a. s. obe z 02.06.1997, právoplatné 03.06.1997, teda námietka navrhovateľky, že by mohlo dôjsť k ohrozeniu na trhu s liekmi, pre výpadok povolenia nebola namieste.

2.1. Argument splnomocneného zástupcu navrhovateľky, že sporná žiadosť sa mala podávať na ŠÚKL neobstojí, pretože orgánom príslušným na vydávanie a zrušenie sporného povolenia bol v zmysle § 31 ods. 2 zák. č. 277/1994 Z. z. v znení platnom v čase zrušenia a vydávania povolenia jedine odporca, pretože FIDES s. r. o. bola podľa predmetu činnosti oprávnená poskytovať zdravotnícke služby v neštátnom zdravotníckom zariadení v odbore veľkodistribúcia liečiv, pričom iba odporca vydával povolenie pre zariadenia na zásobovanie liečivami, zdravotníckymi pomôckami a zdravotníckymi

potrebami.

2.2. Súd zároveň konštatoval, že po oboznámení sa s celým spisovým materiálom odporcu a teda aj spisom č. E., s jeho originálmi v spise založenými zistil, že na každom jeho podaní sa nachádza prezenčná pečiatka a uviedol, že ak na kópii dokladu navrhovateľky sa takáto pečiatka nenachádza, navrhovateľka to vierohodne nevysvetlila a jej argument, že tam odtlačok pečiatky nebol, nebol pre súd postačujúci.

2.3. Na tvrdenie navrhovateľky, že odporca konal pri zrušení povolenia pre FIDES s. r. o. a vydaní povolenia pre Fides ZZ a. s. pod vplyvom toho, že jeho konatelia v žiadosti uviedli, že ide o transformáciu spol. FIDES s. r. o. na Fides ZZ a. s., že odporca si mal vyžiadať v zmysle zákona zakladateľskú listinu Fides ZZ a. s. a z nej zistiť, že ide o iný subjekt, a nie právneho nástupcu FIDES s. r. o., sa sčasti zakladá na pravde v tom, že odporca si v súlade s § 32 ods. 3 písm. g/ žiadal od Fides ZZ a. s., doklad o založení, avšak tento doklad slúžil odporcovi iba na potvrdenie skutočnosti, či takáto spoločnosť právne existuje, aká je jej právna forma, predmet činnosti a kto je oprávnený za ňu konať. Nebolo úlohou odporcu ďalej skúmať, či ide o transformáciu jednej spoločnosti na druhú alebo nie. Odporca správne zistil, že ide o dva rozdielne právne subjekty, a preto žiadosť vyhodnotil podľa jej obsahu a túto správne rozčlenil na žiadosť o zrušenie povolenia pre FIDES s. r. o. a na žiadosť o vydanie povolenia pre Fides ZZ a. s., teda na dva samostatné spisy, a v týchto riadne konal. Žiadosti FIDES s. r. o. vyhovel a žiadosti Fides ZZ a. s., vyhovel až po kompletizácii všetkých podkladov potrebných pre rozhodnutie vo veci, ktoré mu aj Fides ZZ a. s. podľa jeho výzvy doložil. Odporca nebol podľa zák. č. 277/1994 Z. z. povinný skúmať, či išlo alebo nešlo o transformáciu týchto spoločností, pretože on vo veci nepostupoval podľa Obchodného zákonníka, ale podľa zák. č. 277/1994 Z. z., v zmysle ktorého mu takáto právomoc neprislúchala.

2.4. Súd v tomto smere nezistil žiadne pochybenie odporcu, ktoré by bolo v rozpore so zákonom, a teda o nesprávny úradný postup zo strany odporcu nešlo. Pokiaľ ide o navrhovateľkou špecifikovanú škodu vo výške 150.000.000 Sk, ktorá jej mala vzniknúť zrušením povolenia pre FIDES s. r. o., táto sa nezakladá na pravde. Totiž odvodenie škody, od predaja akcií inej právnickej osoby, t. j. Fides ZZ a. s., s ktorou navrhovateľka nemala žiaden právny vzťah, nie je možné. Škoda by navrhovateľke mohla vzniknúť iba v súvislosti s FIDES s. r. o., s ktorou jedinou bola v právnom vzťahu. Avšak FIDES s. r. o. podľa tvrdenia samotnej navrhovateľky už od roku 1997 nevykazovala zisk, postupne sa dostávala do straty, v roku 2003 jej bol zamietnutý návrh na konkurz pre nemajetnosť a následne bola v máji 2004 vymazaná z Obchodného registra. Táto jej spoločnosť bola teda dlhodobo insolventná, a to min. v rokoch 1997-2004, naviac podľa vlastného vyjadrenia navrhovateľky pred súdom, že podiely na zisku vo výške 3 % jej od FIDES s. r. o., nikdy vyplatené neboli, tieto sa ponechávali v spoločnosti, neodôvodňuje jej návrh na vyplatenie škody odporcom, odvodzujúc škodu od predaja akcií cudzej spoločnosti, a to Fides ZZ a. s., ktorá zrejme prosperovala a tieto predala v roku 2003, údajne za sumu 5.000.000.000 Sk. Nebolo vecou súdu v tomto konaní, ktorého Fides ZZ a. s. nie je účastníkom konania, zisťovať, za akú sumu skutočne a či vôbec svoje akcie predal. Táto navrhovateľkou koncipovaná filozofia škody bola pre súd nepostačujúca a nedôvodná. Škoda ako majetková ujma vyjadrená v peniazoch musí byť skutočná, nie iba domnelá, tak ako to aj v danom prípade deklarovala navrhovateľka. Navrhovateľka preto pokiaľ ide o vznik škody, túto súdu nepreukázala, čo bola už ďalšia z podmienok na úspech jej žaloby. Keďže nebol v konaní preukázaný nesprávny postup odporcu, nebol navrhovateľkou preukázaný vznik škody, nie je splnená ani tretia z podmienok, ktorou je príčinná súvislosť medzi zrušením povolenia pre FIDES s. r. o. a škodou, ktorá by takýmto rozhodnutím navrhovateľke vznikla.

2.5. V závere súd prvej inštancie konštatoval, že tri základné podmienky návrhu, existencia škody, ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, nesprávny úradný postup orgánu štátu a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom musia byť splnené kumulatívne, t. j. pri nesplnení čo len jednej z nich nárok nemožno priznať, súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne rozhodol rozsudkom z 25. februára 2020 sp. zn. 5Co/247/2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3.1. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu

potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP). Odvolací súd konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP.

3.2. V konaní bolo podľa odvolacieho súdu preukázané, že spoločnosť FIDES spol. s r. o. doručila 09.04.1997 na Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky žiadosť o zrušenie povolenia reg. č. E.. Uvedená žiadosť bola datovaná 09.04.1997 a podpísaná konateľmi uvedenej spoločnosti. Z výpisu z obchodného registra, mal odvolací súd za preukázané, že v mene spoločnosti mohol konať každý konateľ samostatne a na zaslanie právne účinného úkonu žiadosti o zrušenie povolenia by postačovalo jej zaslanie hoci aj jediným konateľom. Podľa zákona č. 277/1994 Z. z. bolo podmienkou na zrušenie povolenia udeleného na základe totožného zákona, len zaslanie žiadosti o jej zrušenie, pričom z § 33 ods. 3 a § 31 ods. 2 tohto zákona je zrejmé, že na zrušenie udelennej licencie je príslušné Ministerstvo zdravotníctva ako orgán, ktorý povolenie môže udeliť. Ako je možné z uvedeného pozorovať, boli splnené všetky podmienky na zrušenie licencie Ministerstvom zdravotníctva, keď bola podaná samotná žiadosť o zrušenie a žiadosť bola podaná na to oprávnenými osobami.

3.3. Pokiaľ sa jedná o námietku žalobkyne, že žalovaná mala skúmať dôvody, ktoré spoločnosť FIDES, s. r. o. uviedla, na základe ktorých žiada o zrušenie licencie, odvolací súd poukazuje na to, že táto povinnosť žalovanej zo zákona č. 277/1994 Z. z., ani zo žiadneho iného právneho predpisu neprislúcha. Skutočnosť, že spoločnosť FIDES s. r. o., v rámci žiadosti uviedla dôvody, na základe ktorých sa (údajne) rozhodla požiadať o zrušenie povolenia, je bezpredmetná, keďže tieto ako je uvedené, žalovaná neskúmala, pričom podľa názoru súdu skúmať ani nemohla. Ministerstvu zdravotníctva neprislúcha právomoc zasahovať do slobodného podnikania akejkoľvek osoby, čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zjavne ustanovuje, že každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikáť a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, teda nie je možné, aby žalovaná posudzovala, resp. schvaľovala dôvody, ktoré viedli spoločnosť FIDES s. r. o. pri jej podnikateľskej činnosti.

3.4. Ak žalobkyňa namieta, že na žiadosti o zrušenie nie je uvedený termín, od kedy žiadateľ žiada zrušenie licencie, nie je možné uvedené zohľadniť v neprospech žalovanej, nakoľko táto povinnosť zaťažovala žiadateľa o zrušenie licencie a nie žalovanú. Pokiaľ mala žalobkyňa pocit, že konatelia spoločnosti pri podaní žiadosti o zrušenie licencie, nekonali v súlade so záujmami spoločnosti, alebo nekonali s odbornou starostlivosťou, mohla sa v zmysle § 135a ods. 1, 2 Obchodného zákonníka domáhať v mene spoločnosti náhrady spôsobenej škody. Odvolací súd na doplnenie v tomto smere taktiež uviedol, že poskytnutie licencie spoločnosti FIDES Zdravotnícke zásobovanie a. s., žalovanou, je pre účely prebiehajúceho konania bezpredmetné a súd sa ním nezaoberal. V ostatnom sa odvolací súd plne stotožnil s rozhodnutím a odôvodnením súdu prvej inštancie. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní odvolací súd priznal úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

4. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP. Podľa názoru dovolateľky okresný súd hneď na začiatku vylúčil možnosť, že by k nesprávnemu úradnému postupu mohlo dôjsť namietaným postupom. Podľa nej je zrejmá arbitrárnosť záveru odvolacieho súdu o tom, že podmienkou na zrušenie povolenia je len zaslanie žiadosti o jej zrušenie; je zrejmá arbitrárnosť záveru odvolacieho súdu o tom, že poskytnutie licencie spoločnosti FIDES Zdravotnícke zásobovanie, a. s. žalovaným je pre účely prebiehajúceho konania bezpredmetné a nebude sa ním zaoberať; je zrejmé nerešpektovanie právneho názoru Ústavného súdu SR, že je potrebné skúmať okolnosti podania samotnej žiadosti, resp. žiadostí; je zrejmé nerešpektovanie právneho názoru Ústavného súdu SR, že je potrebné zaoberať sa otázkou riadnej aplikácie § 32 ods. 1 Správneho poriadku žalovaným; je zrejmé nerešpektovanie právneho názoru Ústavného súdu SR, že je potrebné zaoberať sa problematikou transformácie spoločnosti. Ďalšou podstatnou otázkou bola otázka akceptácie žiadosti o zrušenie povolenia spoločnosti FIDES, spol. s r. o., ak nespĺňala podmienku podľa § 33 ods. 3

zákonu o zdravotnej starostlivosti, keďže z nej nebolo zrejmé, že nebola podaná v lehote dvoch mesiacov pred dátumom, ku ktorému žiadala povolenie zrušiť. Ak teda mal prevádzkovateľ uviesť v žiadosti nejaký údaj, táto žiadosť nemohla byť pri absencii tohto údaju v súlade so zákonom, a teda žalovaný jej nemohol ani vyhovieť. Ak žalovaný vyhovel žiadosti, ktorá bola v rozpore so zákonom, tento postup má znaky nesprávneho úradného postupu.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobkyňa nepreukázala podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody a to existenciu škody, nesprávny úradný postup a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nárok na náhradu škody uplatnený žalobkyňou je postavený len na subjektívnych tvrdeniach, hypotézach a záveroch žalobkyne. Žalobkyňa nebola účastníkom konania v správnom konaní o zrušení povolenia pre spoločnosť FIDES s. r. o. ani v konaní o vydaní povolenia pre spoločnosť FIDES Zdravotnícke zásobovanie, a. s., a preto jej nemohla vzniknúť škoda. Žalovaná navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“ alebo ako „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie nie je dôvodné.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/2005).

10. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, *Hiro Balani c. Španielsko* z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B; *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997; *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

11. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

14. Dovolací súd uvádza, že aj keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

15. Dovolateľka opakovane poukazovala na to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, najmä preto, že súdy sa nedostatočne zaoberali otázkami existencie nesprávneho úradného postupu, ktorým malo dôjsť ňou namietaným postupom.

16. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie uviedol, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzal, ktoré ustanovenia zákona aplikoval a ako vec právne posúdil a zároveň sa vysporiadal s podstatnými vyjadreniami a námietkami žalobkyne aj žalovanej. Na pamäti treba mať, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Ani v opravnom konaní súd nemusí odpovedať na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

16.1. Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalobkyňa uvádzala v dovolaní o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiaceho riadnym a vyčerpávajúcim odôvodnením. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov (oboch) nižších inštancií je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzali, keď dospeli k záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne na zaplatenie náhrady škody vo výške 150.000.000 Sk / 497.908,80 eur spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie v rozhodnutí uviedol, že nezistil žiadne pochybenie žalovanej, ktoré by bolo v rozpore so zákonom, a teda u žalovanej nešlo o nesprávny úradný postup. Pokiaľ ide o žalobkyňou špecifikovanú škodu vo výške 150.000.000 Sk, ktorá jej mala vzniknúť zrušením povolenia pre FIDES s. r. o., táto sa nezakladá na pravde, pretože odvolenie škody od predaja akcií inej právnickej osoby, t. j. Fides ZZ a. s., s ktorou žalobkyňa nemala žiaden právny vzťah, nie je možné. Škoda by žalobkyňi mohla vzniknúť iba v súvislosti s FIDES s. r. o., s ktorou jedinou bola v právnom vzťahu. Avšak FIDES s. r. o. podľa tvrdenia samotnej žalobkyne už od roku 1997 nevykazovala zisk, postupne sa dostávala do straty, v roku 2003 jej bol zamietnutý návrh na konkurz pre nemajetnosť a následne bola v máji 2004 vymazaná z Obchodného registra. Táto žalobkyňou koncipovaná filozofia škody bola pre súd nepostačujúca a nedôvodná. Žalobkyňa preto pokiaľ ide o vznik škody, túto súdu nepreukázala, čo bola už ďalšia z podmienok na úspech jej žaloby. Keďže nebol v konaní preukázaný nesprávny postup žalovanej, nebol žalobkyňou preukázaný vznik škody, nie je splnená ani tretia z podmienok, ktorou je príčinná súvislosť medzi zrušením povolenia pre FIDES s. r. o. a škodou, ktorá by takýmto rozhodnutím navrhovateľke vznikla. V závere súd prvej inštancie konštatoval, že tri základné podmienky návrhu, existencia škody, ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, nesprávny úradný postup orgánu štátu a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom musia byť splnené kumulatívne, t. j. pri nesplnení čo len jednej z nich nárok nemožno priznať, súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

16.2. Ak žalobkyňa v dovolaní namietala arbitrárnosť záveru odvolacieho súdu o tom, že podmienkou na zrušenie povolenia je len zaslanie žiadosti o jej zrušenie a rovnako namietala otázku akceptácie žiadosti o zrušenie povolenia spoločnosti FIDES, spol. s r. o., ak nespĺňala podmienku podľa § 33 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti, tak v danom prípade súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí osobitne zdôraznil, že v zmysle § 33 ods. 3 zák. č. 277/1994 Z. z. na zrušenie povolenia stačí iba žiadosť prevádzkovateľa, bez akéhokoľvek odôvodnenia a teda stačilo, že Fides o zrušenie požiadal, čo v konaní sporné nebolo, a to naviac všetkými jeho konateľmi, ako osobami na to oprávnenými súčasne, preto odporca, ako orgán príslušný na vydanie povolenia mal právo toto na jeho žiadosť i zrušiť, čo aj urobil. Súd prvej inštancie na tvrdenie navrhovateľky, že odporca konal pri zrušení povolenia pre FIDES s. r. o. a vydaní povolenia pre Fides ZZ a. s. pod vplyvom toho, že jeho konatelia v žiadosti uviedli, že ide o transformáciu spol. FIDES s. r. o. na Fides ZZ a. s., že odporca si mal vyžiadať v zmysle zákona zakladateľskú listinu Fides ZZ a. s. a z nej zistiť, že ide o iný subjekt, a nie právneho nástupcu FIDES s. r. o., sa sčasti zakladá na pravde v tom, že odporca si v súlade s § 32 ods. 3 písm. g/ žiadal od Fides ZZ

a. s., doklad o založení, avšak tento doklad slúžil odporcovi iba na to potvrdenie skutočnosti, či takáto spoločnosť právne existuje, aká je jej právna forma, predmet činnosti a kto je oprávnený za ňu konať. Nebolo úlohou odporcu ďalej skúmať, či ide o transformáciu jednej spoločnosti na druhú alebo nie. Odporca správne zistil, že ide o dva rozdielne právne subjekty, a preto žiadosť vyhodnotil podľa jej obsahu a túto správne rozčlenil na žiadosť o zrušenie povolenia pre FIDES s. r. o. a na žiadosť o vydanie povolenia pre Fides ZZ a. s., teda na dva samostatné spisy, a v týchto riadne konal. Žiadosti FIDES s. r. o. vyhovel a žiadosti Fides ZZ a. s., vyhovel až po kompletizácii všetkých podkladov potrebných pre rozhodnutie vo veci, ktoré mu aj Fides ZZ a. s. podľa jeho výzvy doložil. Odporca nebol podľa zák. č. 277/1994 Z. z. povinný skúmať, či išlo alebo nešlo o transformáciu týchto spoločností, pretože on vo veci nepostupoval podľa Obchodného zákonníka, ale podľa zák. č. 277/1994 Z. z., v zmysle ktorého mu takáto právomoc neprislúchala. Odvolací súd stotožniac sa s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil svoje odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP avšak reagujúc na odvolacie námietky žalobkyne uviedol, že podľa zákona č. 277/1994 Z. z. bola podmienkou na zrušenie povolenia udeleného na základe totožného zákona, len zaslanie žiadosti o jej zrušenie, pričom z § 33 ods. 3 a § 31 ods. 2 tohto zákona je zrejmé, že na zrušenie udelennej licencie, je príslušné Ministerstvo zdravotníctva, ako orgán ktorý povolenie môže udeliť. Ako je možné z uvedeného pozorovať, boli splnené všetky podmienky na zrušenie licencie Ministerstvom zdravotníctva, keď bola podaná samotná žiadosť o zrušenie a žiadosť bola podaná na to oprávnenými osobami. Pokiaľ sa jedná o námietku žalobkyne, že žalovaná mala skúmať dôvody, ktoré spoločnosť FIDES, s. r. o. uviedla, na základe ktorých žiada o zrušenie licencie, odvolací súd poukazuje na to, že táto povinnosť žalovanej zo zákona č. 277/1994 Z. z., ani zo žiadneho iného právneho predpisu neprislúcha. Skutočnosť, že spoločnosť FIDES s. r. o., v rámci žiadosti uviedla dôvody na základe ktorých sa (údajne) rozhodla požiadať o zrušenie povolenia, je bezpredmetná, keďže tieto ako je uvedené, žalovaný neskúmal, pričom podľa názoru súdu skúmať ani nemohol. Ministerstvu zdravotníctva neprislúcha právomoc zasahovať do slobodného podnikania akejkoľvek osoby, podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zjavne ustanovuje, že každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, teda nie je možné, aby žalovaná posudzovala, resp. schvaľovala dôvody, ktoré viedli spoločnosť FIDES s. r. o. pri jeho podnikateľskej činnosti. Ak žalobkyňa namietala, že na žiadosti o zrušenie nie je uvedený termín, od kedy žiadateľ žiada zrušenie licencie, nie je možné zohľadniť v neprospech žalovanej, nakoľko táto povinnosť zaťažovala žiadateľa o zrušenie licencie a nie žalovanú. Ďalšie konkrétne nedostatky dovolateľka odôvodneniam rozsudkov súdov nižších inštancií nevytkla. Dovolací súd je pritom dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V zmysle vyššie uvedeného potom možno uzavrieť, že k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivé súdne konanie nedostatočným odôvodnením rozsudkov súdov nižších inštancií, resp. ich arbitrárnosťou alebo neprekúmateľnosťou nedošlo.

17. Odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, a je zrejmé, ako a z akých dôvodov meritorne (rozsudkom) vo veci samej rozhodol. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) spĺňa požiadavky zákonného ustanovenia § 393 CSP týkajúceho sa náležitostí odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd záverom poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie

rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd v tomto kontexte ďalej uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj R 24/2017 a sp. zn. 1 Cdo/202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/201). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

19. Pre prípad, že by sa dovolateľka predmetnou argumentáciou eventuálne domáhala dovolacieho prieskumu v zmysle § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, ktoré uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je pritom vždy nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (do tej nepatrí rozhodovacia činnosť okresných a krajských súdov), alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci dovolateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzila predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Iba samotné polemizovanie dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 CSP.

20. Nad rámec dovolacieho konania dovolací súd uvádza, že vo veciach uplatňovania práva na náhradu škody voči štátu z titulu nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, bez ohľadu na skutkové okolnosti individuálnej právnej veci (t. j. bez ohľadu na to, v čom malo spočívať protiprávne konanie orgánu verejnej moci a v čom mala spočívať škoda), nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci musí byť priamou, bezprostrednou a nesprostredkovanou príčinou škody (bez ohľadu na to, či ide o skutočnú škodu, alebo ušlý zisk); nestačí, ak je iba sprostredkovanou príčinou škody. Nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovanne spôsobená práve (iba) týmto rozhodnutím alebo postupom. To, že vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť bezpečne preukázaný a bezprostredný konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky (napr. nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. I. ÚS 177/08).

20.1. Podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci sú stanovené kumulatívne a v prípade nespĺnenia čo i len jednej z nich táto zodpovednosť nie je daná. To znamená, že ak osoba, ktorá sa cíti byť poškodená orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci neunesie dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania existencie niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je možné (potrebné) žalobu o náhradu škody bez ďalšieho zamietnuť. Otázku príčinnej súvislosti medzi namietaným pochybením orgánu štátu pri výkone verejnej moci a škodou je potrebné posúdiť s prihliadnutím na skutkové a právne okolnosti individuálnej právnej veci.

20.2. To, že v konaní pred súdmi nižšej inštancie žalobkyňa nepreukázala vznik škody, žiadnym spôsobom vo svojom odvolaní, ani dovolaní nerozporovala, ale zamerala sa len na existenciu nesprávneho úradného postupu. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú

nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, správne súdy rozhodli, že v danej veci nie sú splnené všetky podmienky pre zodpovednosť žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., a to menovite aj žalobkyňou nenamietaný vznik škody. Preto dovolateľkou uvádzané skutočnosti v dovolaní nie sú len tými podstatnými skutočnosťami, od vyriešenia ktorých v skutočnosti záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

21. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne zamietol podľa § 448 CSP ako dovolanie, ktoré je síce prípustné, ale nie je dôvodné.

22. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná, preto jej dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.